

15 - Rozhovor Vydra, Kdo pomáhá komu?

Je tu stále vydra Cipísek, který tu byl?

Cipísek tady byl odmalička, ale došlo tam k takzvanému imprintingu, takže už nebylo možné jej vypustit zpátky do přírody, protože ztratil plachost. V době, kdy Cipísek pohlavně dospěl, začal být agresivní a tady to zázemí pro něj nebylo úplně vhodné, takže byl přestěhován v rámci chovného programu do Španělska.

Jaké zvíře u vás bylo nebo pořád je nejdéle?

Nejdéle ze všech našich svěřenců je tady volavka Anežka. Ale je slepá po nárazu s autem. Tu tedy máme už více jak 16 let.

Jak často se stává, že zvířata nepřežijí, myslím to tak, že na tom jsou moc špatně a nepodaří se vám je zachránit?

Může to být 40 až 50 % všech případů, které přijímáme. Když se sem ta zvířata dostanou, tak jsou to mláďata, která odchováváme a vypouštíme nebo jsou v takovém stavu, a to je většina, že už to hraničí s jejich životem. Nebo je tam nějaký handicap, se kterým (třeba s nějakým léčením) je můžeme vypustit zpátky. Ale většinou ta zvířata, která se k nám dostávají, už jsou v kritickém stavu.

Stalo se už někdy že nějaké zvíře uteklo?

Ano, stalo se nám to letos, utekl nám lišák jménem Aron, protože jsme mu stěhovali voliér. Naštěstí se nám ho podařilo asi po 2 týdnech chytit do sklopky a máme ho už v novém zázemí. Přestěhoval se do nové voliéry, kde se prodral ven a prokousal nám pletiva.

Je to nebezpečné, když uteče lišák?

Ne, on je poměrně plachý, takže určitě by nikomu nic neudělal. Spíš to bylo nebezpečné pro něj, protože přímo tady nad Vydrou je silnice takže jsme se báli, aby neskončil někde pod auto.

Ještě tady máme speciální otázku od našeho pana učitele Vačkáře, jestli jste viděla film Vydrýsek a jak se vám líbil?

Ano, jako malá jsem se na to dívala a líbil se mi ale přiznám se že se to tady snažíme směřovat trochu jinak. V tom filmu je ta vydra ochočená, hrají si s ní a hladí ji. To my tady úplně prezentovat nechceme, protože je to volně žijící zvíře, které by se nemělo takhle ochočovat, a naopak se snažíme, aby se mláďata mohla navrátit zpátky do přírody.

My vám moc děkujeme za rozhovor, na shledanou.

Já moc děkuji. Na shledanou.

Eliška & Karin & Naty & Kája

Kdo pomáhá komu?*Dobrovolníkem v Tanzanii*

I já jsem byla redakcí oslovena, abych trochu pomohla a něco o té pomoci taky sepsala. A protože jsem od přirození dost líná, a navíc jsem si vzpomněla, že už jsem na toto téma v minulosti sesmolila doslova celou knížku – praktickou část své diplomové práce – rozhodla jsem se svou zkušenost dobrovolnického pobytu v Tanzanii recyklovat Takže ve stylu „autor uvádí jako ukázkou sám sebe,“ Vám pár příběhů z ní teď nabídnu ke čtení.*

**Už jen zbývá přidat se do povinné četby. Hm... Zřejmě poslední a nevyhnutelný krok. (:D)*

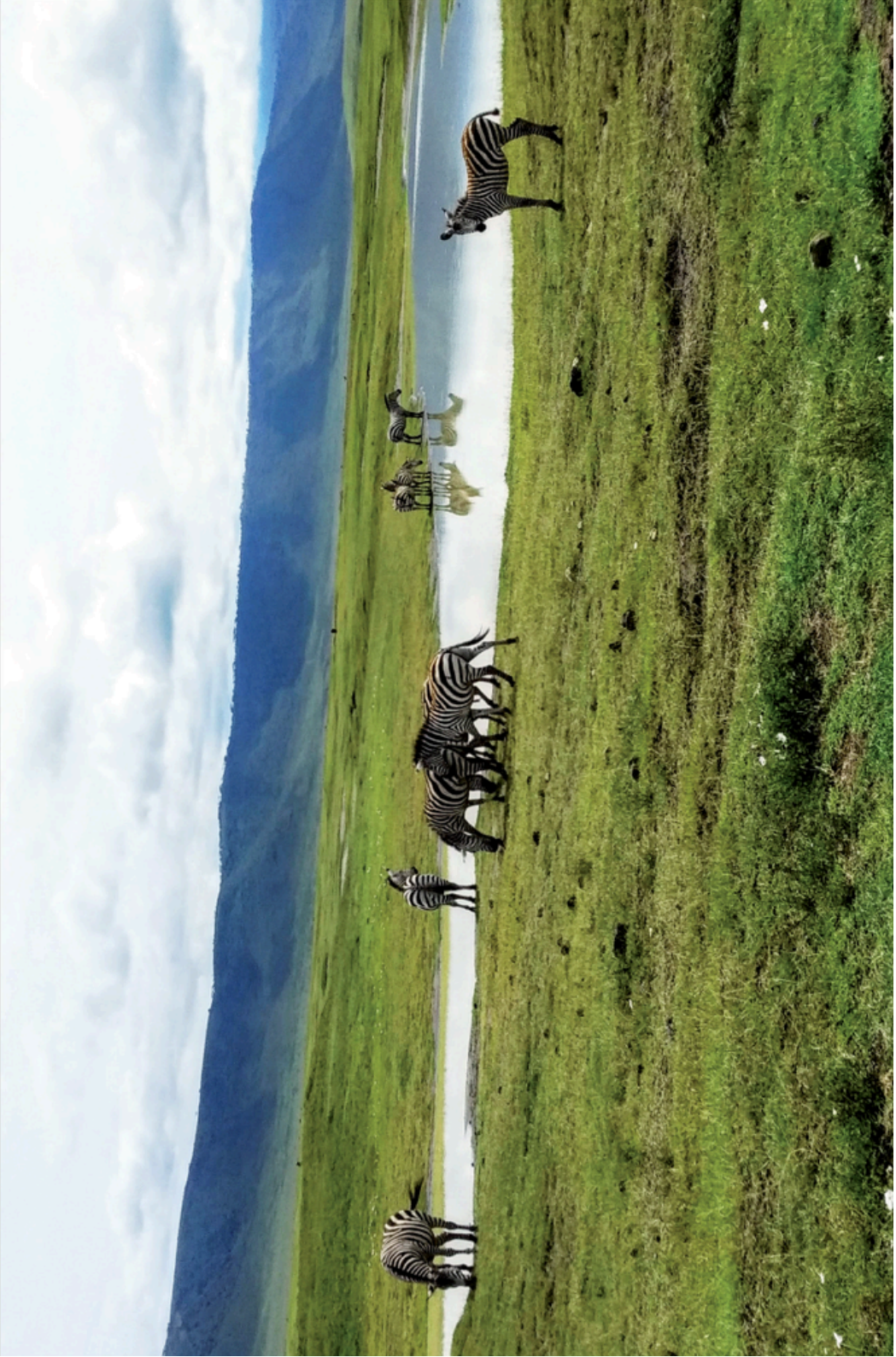
Pověstný kulturní šok v plném rozsahu přišel pochopitelně až po přistání do Tanzanie, stresy ji během osmácti hodinové cesty neopustily, protože vízum měla podle všeho řešit až zde, na místním letišti, a pravděpodobnost, že na něco zapomněla nebo něco pokazila, byla velmi velká. Vlastně se jí to dělo v jednom kuse, neustále něco někde shazovala, rozbíjela, o něco zakopávala, všechno popletla, a dokonce zapomínala jména lidí už ve chvíli, kdy se jí představovali. V obvyklých situacích z toho vždy záhadným způsobem vybrusila. V okolí se tradovalo, že Azaret musí mít nejméně dva anděly strážné, aby ji uhlídaly. Ty dva se v jednom kuse přetahovali o pozornost. V tuhle chvíli se k nim opět obrátila a zažadovala, aby stáli při ní. Vůbec se jí totiž nelíbila představa, že by ji teď vízum neudělili, protože třeba nevypadá věrohodně, nebo dokonce z důvodu, že se tedy prostě žádné vízum nevzdává a měla si to zařídít už mnohem dříve. Pro všechny případy o tomhle na sociálních sítích neinformovala, bála se, že po všech těch přípravách a věhlasch nadcházející cesty by přijela domů s prázdným kapsářem zážitků a s možností podělit se tak maximálně o jeden den strávený na letištích. Vysmáli by se jí.

Naštěstí se nic takového nestalo a ona prošla neskutečně dlouhou procedurou, kdy z ní sejmulý otisky a podezření, že třeba přijela ulovit všechny lvy a slony celé Tanzanie, kdy se zeptali i na prarůt Marii a její byznys s domácími kuřaty a kdy se při nekonečném čekání skamarádila se třemi jinými evropskými cestovateli, z nichž jeden ji stihl v rychlosti požádat o ruku. Na chvíli jeho nabídku zvažila. Byl to totiž muslim a už jednu ženu měl. Musela by uklizet i ona, nebo by práci v domácnosti zastala ta první? V hlavě se opozorňovalo na skutečnost, že taky už není nejmladší a že oni v jejím věku... Vůbec nejdůležitější zazněl výrok jedné z bývalých spolužaček, která ji jako reakci na to, že ve dvaceti letech pořád neměla kluka, s nejasným pocitem

vítězství a nadřazenosti (že ona je na tom přece jen líp) řekla: „No, tak TŘEBA si taky ještě NĚKDOH najdeš.“ Z podtónu sdělení bylo zřejmé, že Azaret nedává příliš velké šance a předem ji zařadila do skupiny žen, které zemřou samy zabalené v ponču a obklopené početnou skupinou koček. Jak se tak Azaret dívala na onoho muže, představila koček ji vlastně přitahovala mnohem víc.

Slušně tedy nabídku odmítla a vydala se shánět místní SIM kartu do mobilu. Únavu z absence spánku v uplynulých třiceti hodinách ještě na chvíli potlačila. Bylo kolem čtvrté ráno, na letišti ji naháněli taxikáři, kteří ji neodbytně nabízeli své služby. Nevyspálá a uvězněná ve venkovní části letiště, z které se už dovnitř vrátit nemohla, si teprve uvědomila, že má strach. Taxikáři se neustále vraceli a ona potlačila slzičku a nasadila svůj nejdrsnější výraz.

N ejasná slova ji vytrhla ze zamyšlení. „Azaret, HALÓÓ, už to není bezpečné, měli bychom jet.“, mluví na ni Samuel a ona ze sebe jen vyblekotá nechápavě: „Aha, aha, jasně, jo.“ Nasednou na motorku a jedou domů. Když se nasouká pod svou moskytiéru a konečně uléhá, alespoň ještě třikrát si vzpomene, že něco zapomněla. První je to nastříkat si celý tělo repelentem, podruhé zmírá náhlou, však nezvladatelnou, žízni a potřetí se jí chce čůrat. Návštěva toalety je ale dost traumatizujícím zážitkem před spaním, a tak trvá dlouho, než se odhodlá.

Celý dům už spí a vesnice je tichá jako nevyzlovená výčitka manželů po dvaceti letech. Pod tíhou zážitků ještě chvíli nemůže usnout a přemýšlí nad nebezpečnými scénáři. Jak přijde parta rebelů a ... Venku se ozve ostrý štěkot psů. Pod jejím otevřeným oknem vyplněným tenkými mřížemi se ozývá hluk. Blíží se a s ním se stupňuje i řev psů. Mřížemi kdo-si zabloumá. Je to tady. Přišli si pro ni.

Zatíná pěsti a usilovně přemýšlí, jak a kam by mohla nejrychleji utéct, pokoj si zamknula, protože spí skoro nahá a tak nějak podvědomě se bojí, že ji někdo bude sledovat. V síti je uvězněna a hlavou ji prolétne "tyjsikráva" myšlenka. V hlavě už vidí všechny ty záběry z filmů, u kterých se z pohodlí a bezpečí domova dostávala do příjemného vzrušení z neopodstatitelného strachu. A je si jistá, že ji někdo rozřeže na nudličky, znásilní, unese, poleje kyselinou nebo prostě jen poplívá. Mobil leží kousek od sítě, a když se hluk přesune do okna a ona slyší, jak se kdosi snaží protáhnout dovnitř, jediným aktem odporu nebo obrany je, že se po něm odváží natáhnout a se zatajeným dechem posvítí dotýčným do očí. Z okna se k ní řítí domácí kočka. Slzy úlevy ji zaštipou v očích. "Ty jsi bibá, tys mě vylekala." řekne snad proto, aby si situaci pomenovala a oddálila svou pozornost od svých iracionálních bšů. Kočka se skoulí na okraj postele, vedle sítě a spokojeně nijak nezaujata, ani uražena, usne.

Moji hostitelé (si připadám jak goauld z Hvězdný brá-
ny) mají dva syny. S masaiskýma jménama a s význa-
nem. Věří, že jméno předurčuje charakter. Leserian
a Leseroupa (kterému ale všichni říkají Bí jako brí-
ght (bystrý, zářivý)). První mírumilovný a druhý velkory-
sý. (#zamělešnežSlávek)

Mladší Bí chodí k nám do školky. První den jsem ho
mezi dětmi vůbec nemohla poznat. Všichni byli malí. Čer-
ní. Roztomilí. Křičeli 'malimu' (učitelko) anebo 'mzungu'
(bílá), a zvědavě si mě prohlíželi. Naštěstí se ten den Bí
celej posypal třpytkama. Taky možnost jak zazářit, a tak
potvrdit svoje jméno.

Bí se tvářil jako největší boss, protože má doma mzungu.
Hlídal si mě a nechtěl nechat nikoho se mě dotknout. Je-
dinej, kdo dostal výjimku byla Sesi, holčička od sousedů,
která bydlí jen s babičkou. Je jedna z nejchudších tady.
Některé děti se ji posmívaj. Tak jim Bí nabáňčí. Sesi k nám
často chodí. Na jídlo a hrani. Je strašně nejistá a sty-
dlivá. Ale když ji někdo chce vzít místo na mém klíně,
zakousne se mu do ruky (#nějaktokzkousnem) Mimochoďem už
i já mám masaiské jméno, seznámte se s Namayani (=blessed
one), a tak integrace probíhá v plném proudu.

P.s. Když hlídám já, kluci si rádi pozvou nějakýho toho
kamaráda. Když jsem uvařila, čučím, že socializace tehle
generace asi nebude tak zkažená jako můj odpolední klid.

19 - Kdo pomáhá komu?

Princip dobrovolnictví tkví v předem daném počtu hodin nějaké práce pro organizaci (já učila děti ve školce angličtinu, nabídka činností je ale fakt široká). Na oplátku dostanete ubytování a stravu. Ani jedna strana by neměla dostat peníze. Často se ale platí třetí straně úvodní poplatek za zprostředkování.

Některé možnosti dobrovolnictví:

AISEC

Poplatek za zprostředkování, výběrové řízení, zastřešení solidní organizací

Hnutí Brontosaurus

Zaměřuje se na dobrovolnické akce především v Čechách, v přírodě; taky na obnovu památek a ekosystémů

Portál www.workaway.info

Přes to jsem jela já (nevýhody: sám za sebe, web funguje pouze jako prostředník, je na každém, aby si vybral dobrou a důvěryhodnou nabídku (kontaktuješ určitý profil, výběr je široký, můžeš používat filtry, hledat podle doporučení a hodnocení) x výhody: zaplatíš 1x pouze za profil, pak už nezáleží, kolik projektů za rok vystřídáš.

(Za mě to bylo míň, ale aktuálně je to 59 E za osobu nebo 69 E za pár nebo 2 kamarády.)

Zhruba stejné podmínky má i server **[www. worldpacker.com](http://www.worldpacker.com)**.

Www. Inexsda.cz – Mým původním záměrem bylo vyjet s touto organizací, protože je solidní a nabízí širokou paletu stáží, dobře filtrovatelných. Výhodu by bylo, že bych měla zastřešující organizaci a prověřené projekty, nevýhodou byla vyšší vstupní částka (dnes kolem 12 tisíc, bez ohledu na délku pobytu, takže u delších se vyplatí.)

